

30 ΕΚΑΤΟΜΜΥΡΙΑ ΑΝΤΙΤΥΠΑ ΠΑΓΚΟΣΜΙΩΣ

CAMILLA LACKBERG

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ
ΓΡΗΓΟΡΗΣ ΚΟΝΔΥΛΗΣ

Ο ΙΕΡΟΚΗΡΥΚΑΣ

ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ

ΕΝΑ

Ημέρα ξεκίνησε με ευοίωνες προοπτικές. Ξύπνησε νωρίς, πριν από την υπόλοιπη οικογένεια, και κατάφερε να γλιστρήσει έξω απαρατήρητος, αφού πρώτα ντύθηκε όσο πιο αθόρυβα μπορούσε. Πήρε επίσης μαζί του το κράνος της ιπποτικής πανοπλίας του και το ξύλινο σπαθί, που το κράδαινε ευτυχισμένος καθώς κάλυπτε τρέχοντας τα εκατό μέτρα από το σπίτι μέχρι τη Χαράδρα του Βασιλιά. Σταμάτησε για μια στιγμή και κοίταξε με δέος την απόκρημνη σχισμή που έκοβε στη μέση τον βραχώδη σχηματισμό. Το πλάτος της, η απόσταση δηλαδή ανάμεσα στους δύο βράχους που υψώνονταν καμιά δεκαριά μέτρα προς τον ουρανό, εκεί που μόλις είχε αρχίσει να σκαρφαλώνει ο καλοκαιρινός ήλιος, ήταν δύο μέτρα. Τρεις μεγάλοι ογκόλιθοι είχαν σφηνωθεί για πάντα στη μέση της σχισμής, κι αυτό ήταν ένα εντυπωσιακό θέαμα. Η τοποθεσία ασκούσε μαγική έλξη σ' έναν εξάχρονο. Το γεγονός ότι του απαγόρευαν να πηγαίνει μόνος του εκεί την έκανε ακόμα πιο ελκυστική.

Πήρε το όνομά της όταν ο Όσκαρ Β' επισκέφτηκε τη Φιελμπάκα, στα τέλη του 19ου αιώνα, αλλά αυτό ήταν κάτι που εκείνος ούτε το ήξερε ούτε τον ενδιέφερε, καθώς γλιστρούσε αργά μέσα στις σκιές με το ξύλινο σπαθί του έτοιμο για επίθεση. Βέβαια, του είχε πει ο πατέρας του ότι οι σκηνές από το Χάσμα της Κόλασης στην ταινία *Ρόνια*, η κόρη του ληστή είχαν γυριστεί στη Χαράδρα του Βασιλιά, και όταν παρακο-

λούθησε και ο ίδιος την ταινία ένιωσε ένα μικρό γαργαλητό στο στομάχι σαν είδε τον αρχιληστή Μάτις να διασχίζει έφιππος τη χαράδρα. Μερικές φορές παρίστανε ότι ήταν κι αυτός ένας από τους ληστές εκεί, αλλά σήμερα ήταν ιππότης. Ιππότης της Στρογγυλής Τραπέζης, όπως σ' εκείνο το όμορφο πολύχρωμο βιβλίο που του είχε χαρίσει η γιαγιά στα γενέθλιά του.

Κινήθηκε αθόρυβα και προσεχτικά πάνω από τους μεγάλους βράχους που κάλυπταν το έδαφος και ετοιμάστηκε, με μόνα όπλα το κουράγιο και το σπαθί του, να επιτεθεί στον τεράστιο δράκο που έβγαζε φωτιές από το στόμα. Ο καλοκαιρινός ήλιος δεν έφτανε μέχρι κάτω στη χαράδρα, κι αυτό την έκανε ψυχρή και σκοτεινή. Τέλειο μέρος για δράκους. Σύντομα το αίμα θα έτρεχε ποτάμι από τον λαιμό του δράκου, και έπειτα από έναν παρατεταμένο αγώνα ζωής ή θανάτου θα σωριαζόταν νεκρός μπροστά στα πόδια του.

Του τράβηξε την προσοχή κάτι που είδε με την άκρη του ματιού του. Πίσω από έναν μεγάλο βράχο φαινόταν ένα κομμάτι από κόκκινο ύφασμα, και η περιέργειά του μεγάλωσε. Ο δράκος μπορούσε να περιμένει. Ίσως να υπήρχε ένας κρυμμένος θησαυρός εκεί πέρα. Πήρε φόρα, πήδηξε πάνω στον βράχο και κοίταξε κάτω, από την άλλη πλευρά του. Για λίγο έχασε την ισορροπία του και κόντεψε να πέσει προς τα πίσω, αλλά ύστερα από μερικά δευτερόλεπτα, αφού ταλαντεύτηκε αρκετές φορές ανεμιζοντας τα χέρια του, την ξαναβρήκε. Αργότερα δεν θα παραδεχόταν ότι φοβήθηκε, αλλά ακριβώς εκείνη τη στιγμή είχε αισθανθεί τον μεγαλύτερο φόβο της εξάχρονης ζωής του. Μια κυρία κείτονταν εκεί και τον περίμενε. Ξαπλωμένη ανάσκελα, είχε το βλέμμα καρφωμένο πάνω του. Η πρώτη σκέψη που έκανε ενστικτωδώς ήταν να το βάλει στα πόδια, πριν προλάβει εκείνη να τον τσακώσει να παίξει σ' ένα μέρος όπου δεν επιτρεπόταν. Ίσως να τον ανάγκαζε να της πει πού έμενε και να τον πήγαινε, σέρονοντάς τον, στη μαμά και τον μπαμπά, οι οποίοι θα θύμωναν πολύ και θα τον ρωτούσαν –

όπως σε βλέπω και με βλέπεις— πόσες φορές τού είχαν πει ότι απαγορευόταν να πηγαίνει στη Χαράδρα του Βασιλιά χωρίς να τον συνοδεύει κάποιος ενήλικας.

Το περίεργο όμως ήταν ότι εκείνη η κυρία δεν κουνιόταν καθόλου. Ούτε ρούχα φορούσε, και για μια στιγμή ένωσε ντροπή που στεκόταν και κοίταζε μια γυμνή κυρία. Το κόκκινο που είχε δει δεν ήταν κομμάτι από ύφασμα αλλά κάτι μουσκεμένο ακριβώς δίπλα της, ενώ δεν έβλεπε πουθενά τα ρούχα της. Ήταν πολύ παράξενο να κείτεται εκεί γυμνή. Άλλωστε, έκανε πολύ κρύο εκεί κάτω.

Μετά, κάτι απίθανο του πέρασε από το μυαλό: Ότι η κυρία ίσως να ήταν νεκρή! Δεν μπορούσε να βρει άλλη εξήγηση για την ακινησία της. Αυτή η ξαφνική συνειδητοποίηση τον έκανε να πηδήξει από τον βράχο και να υποχωρήσει αργά προς το στόμιο της χαράδρας. Αφού απομακρύνθηκε κάνα δυο μέτρα από τη νεκρή γυναίκα, έκανε μεταβολή και έτρεξε στο σπίτι όσο πιο γρήγορα μπορούσε. Δεν τον ένοιαζε πια αν θα τον μάλωναν.

Ο ιδρώτας έκανε τα σεντόνια να κολλάνε στο κορμί της. Η Ερίκα στριφογύριζε στο κρεβάτι, αλλά ήταν αδύνατο να βρει μια βολική στάση. Η φωτεινή καλοκαιρινή νύχτα δεν διευκόλυνε διόλου την κατάσταση της αύπνιας, και για χιλιοστή φορά υπενθύμισε στον εαυτό της να αγοράσει κουρτίνες συσκώτισης και να τις κρεμάσει στα παράθυρα ή, καλύτερα, να πείσει τον Πάτριχ να το κάνει.

Πόσο την εκνεύριζε που τον έβλεπε να κοιμάται τόσο άνετα! Μα πώς μπορούσε να είναι ξαπλωμένος και να ροχαλίζει, όταν εκείνη έμενε ξύπνια τη μια νύχτα μετά την άλλη; Ήταν και δικό του το μωρό. Δεν μπορούσε να μένει κι αυτός ξύπνιος, τουλάχιστον από συμπόνια; Τον σκούντηξε ελαφρά με την ελπίδα ότι θα ξυπνούσε. Μπα, χαμπάρι δεν έπαιρνε. Τον σκούντηξε πιο δυνατά. Εκείνος μούγκρισε, τράβηξε τα σκεπάσματα πάνω του και της γύρισε την πλάτη.

Αναστενάζοντας, γύρισε ανάσκελα, σταύρωσε τα χέρια της στο στήθος και κάρφωσε το βλέμμα στο ταβάνι. Η κοιλιά της ήταν τεράστια, σαν μεγάλη υδρόγειος σφαίρα: προσπάθησε να φανταστεί το μωρό να κολυμπάει μέσα της στο απόλυτο σκοτάδι. Ίσως να είχε το δάχτυλο στο στόμα. Αν και όλα ήταν πολύ εξωπραγματικά για να μπορεί να φέρει οποιαδήποτε εικόνα μωρού στο μυαλό της. Ήταν στον όγδοο μήνα, αλλά ακόμη δεν μπορούσε να συνειδητοποιήσει ότι είχε ένα μωρό μέσα της. Τέλος πάντων, πολύ σύντομα θα γινόταν κι αυτό μια απόλυτη πραγματικότητα. Η Ερίκα ήταν διχασμένη ανάμεσα στη λαχτάρα και τον φόβο. Δεν μπορούσε να ασχοληθεί με τίποτε άλλο εκτός από τη γέννα. Για να ήταν ειλικρινής, αυτή τη στιγμή της ήταν πολύ δύσκολο να δει πέρα από το πρόβλημα ότι δεν μπορούσε να κοιμηθεί μπρούμυτα. Έριξε μια ματιά στο ξυπνητήρι. Τέσσερις και σαράντα δύο. Μήπως έπρεπε ν' ανάψει το πορτατίφ και να διαβάσει λίγο αντί να βασανίζεται;

Έπειτα από τρεισήμισι ώρες και ένα αστυνομικό μυθιστόρημα, που είχε τα χάλια του, λίγο έλειψε να πέσει από το κρεβάτι όταν ακούστηκε ο διαπεραστικός ήχος του τηλεφώνου. Ως συνήθως, έδωσε αμέσως το ακουστικό στον Πάτρικ.

«Ναι, Πάτρικ εδώ». Η φωνή του ήταν βραχνή από τον ύπνο. «Ναι, βέβαια, ω γαμώτο! Ναι, μπορώ να έρθω σε ένα τέταρτο. Θα σε δω εκεί».

Στράφηκε προς την Ερίκα:

«Επίγον. Πρέπει να πάω».

«Μα εσύ έχεις άδεια. Δεν μπορεί να το αναλάβει κάποιος άλλος;» Καταλάβαινε ότι η φωνή της ακουγόταν κάπως γκρι-νιάρικη, αλλά η αϋπνία μιας ολόκληρης νύχτας δεν μπορούσε να βελτιώσει τη διάθεσή της.

«Είναι φόνος. Ο Μέλμπεργ θέλει να είμαι κι εγώ εκεί. Θα πάει και αυτός».

«Φόνος; Πού;»

«Εδώ, στη Φιελμπάκα. Ένα αγοράκι βρήκε σήμερα το πρωί μια νεκρή γυναίκα στη Χαράδρα του Βασιλιά».

Ο Πάτρικ ντύθηκε στα γρήγορα, κάτι που ήταν εύκολο, μια που στα μέσα του Ιουλίου χρειαζόταν μόνο ανάλαφρα καλοκαιρινά ρούχα. Πριν εξαφανιστεί τρέχοντας, έσκυψε στο κρεβάτι και φίλησε την Ερίκα στην κοιλιά, κάπου σ' εκείνη την περιοχή όπου θυμόταν κάποτε ότι είχε έναν αφαλό.

«Γεια σου, μωρό. Να είσαι καλό με τη μαμά τώρα: σύντομα θα επιστρέψω κι εγώ στο σπίτι».

Τη φίλησε στο μάγουλο και έφυγε βιαστικά. Αναστενάζοντας, η Ερίκα σηκώθηκε με δυσκολία από το κρεβάτι και φόρεσε μία από τις τέντες που αποκαλούσε ρούχα, τα οποία για την ώρα ήταν τα μόνα που τη χωρούσαν. Λες και δεν ήξερε, είχε διαβάσει ένα σωρό βιβλία για μωρά και κατά τη γνώμη της θα έπρεπε να πιάσουν όλους αυτούς που έγγραφαν για τη χαρωπή κι ευτυχημένη ζωή μιας εγκύου, να τους πάνε σε μια πλατεία και να τους μαστιγώσουν δημοσίως. Διότι πιο κοντά στην πραγματικότητα ήταν η αϋπνία, ο πόνος στις αρθρώσεις, οι φλεβίτιδες, οι αιμορροΐδες, οι επιδρώσεις και οι ορμονικές διαταραχές. Σιγά μην εξέπεμπε και καμία εσωτερική λάμψη. Μπούρδες. Μουρμουρίζοντας, κατέβηκε σιγά σιγά τη σκάλα για να πιει το πρώτο φλιτζάνι καφέ της ημέρας. Ίσως ο καφές να διέλυε κάπως τις ομίχλες στο κεφάλι της.

Όταν έφτασε ο Πάτρικ, επικρατούσε ήδη πυρετώδης δραστηριότητα. Η είσοδος στη χαράδρα είχε αποκλειστεί με κίτρινη πλαστική ταινία, και ο Πάτρικ μέτρησε τρία περιπολικά και ένα ασθενοφόρο. Οι άντρες της Σήμανσης από την Ουντεβάλα είχαν ήδη πιάσει δουλειά, και απέφυγε, όπως πολύ καλά ήξερε, να μπει στον αποκλεισμένο χώρο. Αυτό ήταν ένα κλασικό λάθος για αρχάριους, που δεν εμπόδιζε όμως τον προϊστάμενό του, τον αρχιεπιθεωρητή Μέλμπεργ, να σουλατσάρει ανάμε-

σα στους τεχνικούς του Εγκληματολογικού. Εκείνοι κοίταζαν απελπισμένοι τα παπούτσια του και τα ρούχα του, τα οποία μετέφεραν χιλιάδες ίνες και σωματίδια στον ευαίσθητο χώρο εργασίας τους. Όταν ο Πάτρικ στάθηκε πίσω από την ταινία και έκανε νόημα στον Μέλμπεργ, ο τελευταίος –προς μεγάλη ανακούφιση των τεχνικών– πήγε προς το μέρος του και δρασκέλισε την ταινία.

«Γεια και χαρά σου, Χέντστρεμ.» είπε ο αρχιεπιθεωρητής.

Η φωνή του ήταν εγκάρδια, σχεδόν χαρούμενη, και ο Πάτρικ έμεινε άναυδος. Για μια στιγμή νόμισε ότι ο Μέλμπεργ ήταν έτοιμος να τον αγκαλιάσει, αλλά ευτυχώς έκανε λάθος. Παρ' όλα αυτά, ο Μέλμπεργ έδειχνε άλλος άνθρωπος! Δεν είχε περάσει πάνω από μία εβδομάδα από τότε που ο Πάτρικ είχε πάρει άδεια, αλλά ο άντρας που ήταν μπροστά του δεν είχε πραγματικά καμία σχέση μ' εκείνο τον βλοσυρό τύπο που είχε αφήσει στο γραφείο του, ο οποίοςι μουρμούριζε ότι οι διακοπές, ως έννοια, έπρεπε να καταργηθούν.

Ο Μέλμπεργ έπιασε με μεγάλο ενθουσιασμό το χέρι του Πάτρικ και το κούνησε αρκετές φορές σαν λαβή χειροκίνητης αντλίας, ενώ με το άλλο τον χτυπούσε στην πλάτη.

«Και πώς πάνε τα πράγματα με την κλώσα στο σπίτι; Θα έχουμε καμιά γέννα σύντομα ή όχι;»

«Σε κάνα μήνα περίπου, μας είπαν.»

Ο Πάτρικ δεν μπορούσε με τίποτα να καταλάβει τι ήταν αυτό που είχε προκαλέσει τη χαρούμενη συμπεριφορά του Μέλμπεργ, αλλά άφησε τους προβληματισμούς στην άκρη για να συγκεντρωθεί στον λόγο για τον οποίο τον είχαν καλέσει.

«Λοιπόν, τι βρήκατε;»

Ο Μέλμπεργ κατέβαλε σοβαρή προσπάθεια για να σβήσει το χαμόγελο από το πρόσωπό του και έδειξε προς το σκοτεινό εσωτερικό της χαράδρας.

«Ένα μικρό αγόρι, έξι χρονών περίπου, βγήκε κρυφά το πρωί, όσο κοιμόντουσαν ακόμη οι δικόι του, και πήγε, καθώς

λέει, να παίξει τον ιππότη εδώ, ανάμεσα στα βράχια. Αντί γι' αυτό, βρήκε μια νεκρή γυναίκα. Μας ειδοποίησαν στις έξι και τέταρτο».

«Πόση ώρα εξετάζουν οι άνθρωποι της Σήμανσης τον τόπο του εγκλήματος;»

«Ήρθαν πριν από μία ώρα. Το ασθενοφόρο έφτασε πρώτο, και οι τραυματιοφορείς διαπίστωσαν αμέσως ότι δεν μπορούσαν να προσφέρουν καμία ιατρική βοήθεια. Από εκείνη τη στιγμή και μετά παρέδωσαν τον χώρο στους τεχνικούς. Είναι λίγο εύθιχτοι αυτοί εκεί οι τύποι... Μπήκα μέσα για να ρίξω απλώς μια μικρή ματιά και μου φέρθηκαν πολύ απρεπώς, πρέπει να ομολογήσω. Λοιπόν, υποθέτω ότι έτσι όπως σκύβουν όλη μέρα για να βρίσκουν ίνες με τα τιμπιδάκια τους πρέπει να έχουν αρχίσει να γουστάρουν την τούρλα».

Τώρα ο Πάτρικ αναγνώριζε ξανά τον προϊστάμενό του. Τα λόγια αυτά ήταν το σήμα κατατεθέν του Μέλμπεργ, σίγουρα πράγματα. Ο Πάτρικ όμως ήξερε ότι ήταν ανώφελο να προσπαθήσει να διορθώσει τις αντιλήψεις του. Θα ήταν πιο εύκολο να τις αφήνει απλώς να μπαίνουν από το ένα αυτί και να βγαίνουν από το άλλο.

«Τι ξέρουμε για τη γυναίκα;»

«Τίποτα μέχρι στιγμής. Εκτιμάμε ότι είναι γύρω στα είκοσι πέντε. Το μοναδικό ρούχο, αν μπορεί κανείς να το αποκαλέσει έτσι, είναι μια τσάντα. Κατά τ' άλλα, είναι εντελώς τσίτσιδη. Έχει όμως ωραία βυζιά, πρέπει να πω».

Ο Πάτρικ έκλεισε τα μάτια και είπε από μέσα του, σαν να προσεύχεται: Δεν θ' αργήσει να πάρει σύνταξη. Δεν θ' αργήσει να πάρει σύνταξη...

Ο Μέλμπεργ συνέχισε ακάθεκτος:

«Η αιτία θανάτου δεν έχει ακόμη διαπιστωθεί, αλλά έχει τα χάλια της. Μώλωπες σε όλο το κορμί και αρκετές πληγές που μοιάζουν με μαχαιριές. Α, ναι, κείτεται πάνω σε μια γκρι κουβέρτα. Ο παθολογοανατόμος είναι εδώ και την εξετάζει,

και ελπίζουμε ότι αρκετά σύντομα θα μας δώσει μια πρώτη αναφορά».

«Έχει γίνει καμιά δήλωση εξαφάνισης για άτομο σε αυτή την ηλικία περίπου;»

«Όχι, ούτε κατά προσέγγιση. Έγινε μια δήλωση εξαφάνισης για έναν γέρο πριν από μερικές βδομάδες, αλλά αποδείχτηκε ότι είχε απλώς βαρεθεί να κάθεται στριμωγμένος με τη γριά του σε ένα τροχόσπιτο και το έσκασε με μια γκόμενα που γνώρισε στο εστιατόριο Γαλέρα».

Ο Πάτρικ είδε ότι η ομάδα των τεχνικών ετοιμαζόταν να σηκώσει προσεχτικά το πτώμα για να το βάλει σε έναν σάκο. Τα χέρια και τα πόδια ήταν, σύμφωνα με τον κανονισμό, τυλιγμένα σε πλαστικό για να διατηρηθούν πιθανά στοιχεία. Οι τεχνικοί του Εγκληματολογικού από την Ουντεβάλα συνεργάζονταν για να τοποθετήσουν τη γυναίκα στον σάκο με τον αποτελεσματικότερο δυνατό τρόπο. Μετά, θα έβαζαν σε πλαστική σακούλα και την κουβέρτα πάνω στην οποία βρέθηκε η κοπέλα για να την εξετάσουν λεπτομερώς.

Η έκπληξη που ζωγραφίστηκε στα πρόσωπά τους και ο τρόπος που πάγωσαν πάνω στην κίνηση αποκάλυψαν στον Πάτρικ ότι κάτι είχε συμβεί.

«Τι συμβαίνει;» ρώτησε.

«Δεν θα το πιστέψετε» είπε ο ένας από τους αστυνομικούς «αλλά εδώ υπάρχουν κόκαλα. Και δύο νεκροκεφαλές. Από τον αριθμό των οστών, θα έλεγα ότι φτάνουν για δύο σκελετούς».

Το καλοκαίρι στο γραφικό ψαροχώρι Φιελμπάκα κυλά γαλήνια, ώσπου ένα τηλεφώνημα ταραξίζει τη θερινή χαλάρωση του επιθεωρητή Πάτρικ Χέντστρεμ. Ένα αγόρι έχει ανακαλύψει το πτώμα μια γυμνής γυναίκας στη Χαράδρα του Βασιλιά, και ο Πάτρικ αναγκάζεται να διακόψει την άδειά του, αφήνοντας μόνη την αγαπημένη του Ερίκα, η οποία περιμένει το πρώτο τους παιδί. Σπεύδοντας επιτόπου ο επιθεωρητής και η ομάδα του διαπιστώνουν πως η γυναίκα έχει δολοφονηθεί. Το μυστήριο περιπλέκεται ακόμα περισσότερο όταν ανακαλύπτουν πως κάτω από το σώμα αυτής της γυναίκας υπάρχουν οι σκελετοί δύο γυναικών που αγνοούνταν από τα τέλη της δεκαετίας του 1970...

Η ΔΕΥΤΕΡΗ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ ΤΟΥ ΕΠΙΘΕΩΡΗΤΗ ΠΑΤΡΙΚ ΚΑΙ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΜΕΝΗΣ ΤΟΥ ΕΡΙΚΑ

Η πλοκή θα σας συναρπάσει, κυρίως όμως θα σας συγκινήσουν οι ήρωές της και οι αλήθειες τους. Πραγματικό διαμάντι.

VeckoRevyn

Ειδική στο να εναλλάσσει σκηνές οικογενειακής θαλπωρής με σκηνές τρόμου που παγώνουν το αίμα... Απαραίτητο για τους εθισμένους στο σασπένς.

Guardian

Μια γοητευτική παραμυθού που μας παρασύρει στον μυστηριώδη κόσμο της.

Independent

ISBN: 978-618-03-3422-7

9 786180 334227
ΒΟΗΘ. ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ 83422

metaixmio.gr

ΔΙΑΘΕΣΙΜΟ
ΚΑΙ ΣΕ

e-book